

- 3) Czy przewidziany w art. 4 pkt 5 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW warunek, zgodnie z którym „orzeczona kara [...] została [...] wykonana [...], albo w myśl prawa kraju skazania nie może być dłużej wykonywana” należy interpretować w ten sposób, że jest on spełniony w sytuacji, gdy osoba, której dotyczy wniosek o przekazanie, została prawomocnie skazana za te same czyny na karę pozbawienia wolności, która została częściowo wykonana w kraju skazania, a w pozostałym zakresie została ona umorzona przez pozasądowy organ tego państwa w ramach ogólnego środka łagodzenia sankcji, który znalazł zastosowanie również wobec skazanych (którzy podobnie jak osoba, której dotyczy wniosek o przekazanie, dopuścili się poważnych czynów) i który nie znajduje oparcia w racjonalnych względach leżących u podstaw polityki karnej?

(¹) Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, Dz.U. 2002, L 190, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (Belgia) w dniu 10 grudnia 2020 r. – Airbnb Ireland UC / Région de Bruxelles-Capitale

(Sprawa C-674/20)

(2021/C 128/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Airbnb Ireland UC

Strona przeciwna: Région de Bruxelles-Capitale

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 5 lit. a) dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym) (¹) należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, – który nakłada na usługodawców świadczących usługę pośrednictwa, która polega na umożliwieniu, za wynagrodzeniem, nawiązania za pośrednictwem platformy elektronicznej kontaktu pomiędzy potencjalnymi najemcami a oferującymi usługę krótkoterminowego zakwaterowania wynajmującymi (będącymi bądź niebędącymi przedsiębiorcami), obowiązek przekazania, na pisemne żądanie organu podatkowego, pod rygorem grzywny administracyjnej, „danych podmiotu prowadzącego oraz danych kontaktowych turystycznych obiektów noclegowych, jak również informacji o liczbie noclegów oraz liczbie obiektów noclegowych prowadzonych w ciągu poprzedniego roku” dla celów identyfikacji podatników regionalnego podatku od turystycznych obiektów noclegowych oraz uzyskanych przez nich dochodów podlegających opodatkowaniu – należy do „dziedziny podatków” i w konsekwencji powinien zostać uznany za wyłączony z zakresu stosowania tej dyrektywy?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 1-3 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (²) należy interpretować w ten sposób, że dyrektywa ta ma zastosowanie do przepisu krajowego takiego jak opisany w pierwszym pytaniu prejudycjalnym? Jeżeli tak, to czy art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do takiego przepisu?
- 3) Czy art. 15 ust. 2 dyrektywy 2000/31/WE należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do przepisu krajowego takiego jak opisany w pierwszym pytaniu prejudycjalnym i pozwala na wprowadzenie takiego przepisu?

(¹) Dz.U. 2000, L 178, s. 1.

(²) Dz.U. 2006, L 376, s. 36.